

nderligere at paalægges Fredskovsforpligtelse for Arealer, som han ikke modtager Tilskud til. Paa denne Maade vil efter mit Skjøn begge Parter komme til at staa nogenlunde lige overfor hinanden, og jeg skjønner ikke, at der for Staten er nogen Grund til at stille større Fordringer, end den selv for sit Vedkommende vil fuldstgjøre. Desuden er der ogsaa et andet Spørgsmaal, som heller ikke er uden Betydning for den enkelte Plantageeier, særlig for Eiere af mindre Plantager, og det er, hvorledes det Tilshyn bliver, som fra Statens Side skal føres med, at Fredskovsforpligtelsen overholdes. Det forekommer mig, at Udgiften ved dette Tilshyn absolut burde paahvile Staten, thi vel kunne disse Udgifter ikke have nogen stor Betydning for en større Skoveier, men for en mindre Skoveier, hvis Areal ikke udgjør mere end henved 50 Tdr. Land, eller maasse betydelig mindre, vilde de være af en ikke ringe Betydning, og han kan jo uden egen Skyld blive paalagt en saadan Udgift enten derved, at der ved Storm kan gjøres Huller i hans Plantage, eller derved, at der sker Ødelæggelser ved Insektangreb, ligesom der jo ogsaa ved Ildbrande kan blive ødelagt større eller mindre Dele deraf. Det vil være nødvendigt, at der føres Tilshyn med, at han tilplanter og udbedrer den Skade, som er sket, men at han foruden de Udgifter, som paaføres ham derved, tillige skulde have Udgifter ved Tilshynet, forekommer mig at være ubilligt. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at Staten maa paatage sig Udgiften ved at føre det forstilige Tilshyn med de forskjellige private Plantager, og naar Staten ordner det paa den Maade, at den lader Skovembedsmændene udføre Tilshynet med de dem nærmest liggende Distrikter og yder dem et vist aarligt Honorar derfor, maasse i Forbindelse med nogle Rejsendgifter, saa ville disse Udgifter ikke blive følelige for Staten. Udgifterne ville langt fra blive saa følelige for Staten og heller ikke til sammen tage saa store for Staten, som de vilde blive, naar de enkelte Skoveiere hver for sig skulde betale for at faae Tilshynet ført. Jeg er i den Henseende enig i, hvad der blev udtalt af den høitærede Indre Rigsminister, nemlig, at man ikke ialtfald for det første Mær kunde faae Bestemmelsen om Fredskovsforpligtelse gennemført. Jeg vilde anse det for rigtigt, at det Bidrag, som ydedes til Plantageeierne for 1883—84, ikke absolut medførte nogen Fredskovsforpligtelse, fordi de Arbejder, hvortil dette Tilskud kan ventes givet, for en væsentlig Del ere udførte i Efteraaret eller ialtfald vil Resten af dem blive udført saa tidligt i Foraaret, som det er muligt at udføre Jordarbejder. De ved-

kommende Plantageeiere have jo desuden lagt deres Arbejdsplan allerede i Efteraaret og tilbids med en vis Forventning om dertil at erholde om end kun et mindre Tilskud, og derfor forekommer det mig ikke, at man bestemt bør kræve Fredskovsforpligtelse for det Tilskud, som nu opføres paa næste Mær Finantslov, hvorimod jeg vilde finde det rigtigt, at, naar der endelig naas Overenskomst med de Vedkommende om Fredskovsforpligtelse, saa skal det tidligere Statsbidrag, som de have modtaget til deres Plantager, komme i Afregning ved de allerede tilplantede Skovarealer. Dette anser jeg for fuldstændig rigtigt, men det er efter mit Skjøn et meget vanskeligt Forhold at faae ordnet. Man kan jo ikke tvinge de Vedkommende til at paatage sig Fredskovsforpligtelse; man maa forhandle med dem derom, og dersom man vil undgaa — hvad jeg anser for at være i høieste Grad nødvendigt — at lægge Hindringer i Veien for den Plantningsvirksomhed, som nu er i saa overordentlig god Fremstrid, saa bør man gaa tilværks med megen Takt og Hensynsfuldhed ligeoverfor de enkelte Plantageeiere, da man ellers let kommer til at gjøre Skade og kommer til at standse en Virksomhed, som maa anses for overordentlig gavnlig og i det Heles Interesse, og som især i de senere Mær er kommet i en meget stærk Udvikling. For de private Plantagers Vedkommende, navnlig for de Plantagers Vedkommende, som staa under Hedeelskabets Tilshyn, vil dette Selstøb, som jo har saa store Fortjenester af Hedeplantningen i Sylland, være bedst sikket til at føre Forhandling angaaende hver enkelt Mærds Overtagelse af Fredskovsforpligtelsen. Det er naturligt, at det er nødvendigt for det Heles Gavn at sikkre sig, at ikke de Arealer, der engang ere indbundne til Skov, igjen ved Misbrug eller uforstandig Behandling forsvinde. Vort Skovareal hertilands er jo saa overordentlig ringe i Forhold til det hele Areal; vi høre saaledes til de skovfattigste Lande i hele Europa, og det gjælder derfor for os om baade at udvide det saa meget som muligt og tillige at sikkre Bevaringen deraf, saa at det ikke igjen forsvinder. Jeg kan anføre blot et eneste sørgeligt Exempel paa, hvorledes man i et andet Land er kommen uheldig afsted derved, at man ikke i den Henseende har sørget for at sikkre sig itide. Det er Skotland. Dette Land er ligesaa skovfattigt som Danmark; allerede i Begyndelsen af forrige Mærhundrede var ikke engang 4 pCt. af hele Skotlands Areal bevoget med Skov. Det blev indset af en hel Del Mænd der i Landet, hvor uheldigt dette var, og der blev gjort overordentlig store Anstrengelser; der blev